

Sygn. akt IV K 135/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w G. w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Lach

Ławnicy: Mirosława Mularczyk, Joanna Golicz

Protokolant: A. Z.

w obecności Prokuratora Wojciecha Bigaja

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 3, 31 października 2014 r., 1 grudnia 2014 r., 9 stycznia 2015 r., 17 lutego 2015 r., 20 kwietnia 2015 r. i 11 maja 2015 r.

sprawy:

I. B. S. (S.), syna D. i E. z domu S.

urodzonego (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

1) w okresie od października 2010 r. do września 2012 r. w T., K. i P. działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał kilkunastokrotnego przewozu znacznej ilości substancji psychotropowej 4 – MEC w ilości nie mniejszej niż 15 kilogramów i nie większej niż 17 kilogramów z Chińskiej Republiki Ludowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którą następnie przekazywał ustalonej osobie celem wprowadzenia jej do dalszego obrotu przy czym w przypadku dwóch partii substancji psychotropowej 4 – MEC tj. z dnia 16 maja 2012 r. w ilości 1055 grama i 20 września 2012 r. w ilości 986,8 grama zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż do tego obrotu nie trafiły z uwagi na zatrzymanie przez służby celne,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk oraz art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 § 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk przy zast. art. 12 kk,

II. D. W. (1) (W.), syna M. i J. z domu K.,

urodzonego (...) w T.,

oskarżonego o to, że:

2) w okresie od października 2010 r. do maja 2012 r. w T., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych – mefedronu 4 MEC, w ten sposób, że w trakcie kilkunastu transakcji narkotykowych nabył od B. S. osobiście, łącznie co najmniej 15 kilogramów mefedronu o wartości 16.000 złotych za jeden kilogram, w celu wprowadzenia go do obrotu poprzez przekazanie go lub zbycie innym ustalonym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

o r z e k a

1. uznaje oskarżonego **B. S.** za winnego tego, że w okresie od połowy czerwca 2011 r. do września 2012 r. w T., K. i P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1) i S. H., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał przewozu z Chińskiej Republiki Ludowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości substancji psychotropowych w ten sposób, że w okresie od dnia 30 czerwca 2011 r. do dnia 16 marca 2012 r. siedmiokrotnie zamówił i odebrał przesyłki kurierskie zawierające substancję psychotropową w postaci mefedronu lub jego pochodnej 4 – MEC w ilości około 1 kilograma każda za cenę od 2.000 USD do 2.800 USD, łącznie około 7 kilogramów, z których część przeznaczył na własny użytek, zaś resztę przekazał D. W. (1) w cenie 12.000 złotych za kilogram, celem wprowadzenia ich do dalszego obrotu, przy czym w przypadku dwóch przesyłek substancji psychotropowej w postaci 4 – MEC, tj. nadanych w dniu 16 maja 2012 r. w ilości 1.058 grama brutto i w dniu 20 września 2012 r. w ilości 982,66 grama netto o wartości około 2.800 USD każda, zamierzonego celu wprowadzenia do obrotu nie osiągnął, gdyż przesyłki zostały zatrzymane podczas kontroli celnej, to jest przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11§2 kk i art. 12 kk

i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11§3 kk i art. 33§1 i 3 kk i art. 60§2 i 4 kk w zw. z art. 60§6 pkt 2 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 310 (trzysta dziesięć) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

2. na mocy art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk i art. 73§1 kk warunkowo zawiesza wobec oskarżonego **B. S.** wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora;

3. na mocy art. 45§1 kk orzeka wobec oskarżonego **B. S.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości uzyskanej korzyści majątkowej z przypisanego mu w punkcie 1. sentencji przestępstwa w łącznej kwocie 9.000 zł (dziewięć tysięcy złotych);

4. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zasądza od oskarżonego **B. S.** nawiązkę na rzecz Centrum Zdrowia Psychicznego i Leczenia Uzależnień w G. ul. (...) w kwocie 8.000 zł (osiem tysięcy złotych);

5. na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **B. S.** kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 września 2012 r. do dnia 26 lutego 2013 r., uznając za wykonane 302 (trzysta dwie) stawki dzienne grzywny;

6. uznaje oskarżonego **D. W. (1)** za winnego tego, że w okresie od połowy czerwca 2011 r. do maja 2012 r. w T., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w ten sposób, że w okresie od dnia 30 czerwca 2011 r. do dnia 16 marca 2012 r. siedmiokrotnie nabył od B. S. substancje psychotropowe w postaci mefedronu lub jego pochodnej 4 – MEC, każdorazowo w ilości około 1 kilograma, łącznie około 7 kilogramów za cenę 12.000 złotych za kilogram, o wartości 84.000 złotych, w celu wprowadzenia ich do obrotu poprzez przekazanie lub zbycie innym ustalonym i nieustalonym osobom, przy czym w przypadku przesyłki substancji psychotropowej w postaci 4 – MEC, nadanej w dniu 16 maja 2012 r. w ilości 1.058 grama brutto o wartości około 12.000 złotych, zamierzonego celu wprowadzenia do obrotu nie osiągnął, gdyż przesyłka została zatrzymana podczas kontroli celnej, to jest przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33§1 i 3 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

7. na mocy art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk i art. 73§1 kk warunkowo zawiesza wobec oskarżonego **D. W. (1)** wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora;

8. na mocy art. 45§1 kk orzeka wobec oskarżonego **D. W. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości uzyskanej korzyści majątkowej z przypisanego mu w punkcie 6. sentencji przestępstwa w łącznej kwocie 84.000 zł (osiemdziesiąt cztery tysiące złotych);

9. na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **D. W. (1)** kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 marca 2013 r. do dnia 22 marca 2013 r., uznając za wykonane 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny;

10. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek substancji psychotropowej zapisanej pod numerem 19/13 księgi przechowywanych przedmiotów pod pozycją nr 4 (DRZ 236/13) znajdującej się w Magazynie Narkotykowym Komendy Wojewódzkiej Policji w K. i orzeka ich zniszczenie przez Komendę Wojewódzką Policji w K.;

11. na zasadzie art. 230§2 kpk zarządza zwrot oskarżonemu **B. S.** przedmiotów w postaci:

- dysku zewnętrznego w obudowie metalowej z przewodem USB zapisanego pod numerem 19/13 księgi przechowywanych przedmiotów pod pozycją nr 1 (DRZ 237/13),

- twardego dysku komputera o poj. 40GB S. zapisanego pod numerem 19/13 księgi przechowywanych przedmiotów pod pozycją nr 2 (DRZ 238/13),

- jednostki centralnej komputera z przewodem zasilającym zapisanego pod numerem 19/13 księgi przechowywanych przedmiotów pod pozycją nr 3 (DRZ 239/13);

12. na zasadzie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza na rzecz Skarbu Państwa od:

- oskarżonego **B. S.** kwotę 1.493,23 zł (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu wydatków i opłatę w kwocie 920 zł (dziewięćset dwadzieścia złotych);

- oskarżonego **D. W. (1)** kwotę 1.543,23 zł (tysiąc pięćset czterdzieści trzy złote i dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu wydatków i opłatę w kwocie 500 zł (pięćset złotych).

Sygn. akt IV K 135/14

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423§2 k.p.k. uzasadnienie wyroku ograniczono do przestępstwa przypisanego oskarżonemu D. W. (1), co do którego na skutek apelacji obrońcy złożonej na korzyść oskarżonego uchylono poprzedni wyrok skazujący i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania.

Sąd ustalił poniższy stan faktyczny:

Oskarżony D. W. (1) ps. P. pozostawał od ośmiu lat w bliskich relacjach z oskarżonym B. S. ps. M.. W tym czasie od początku 2008 r. oskarżony B. S. sprowadzał mefedron oraz jego pochodne pod postacią substancji o nazwie 4-MEC od kontrahentów z Chińskiej Republiki Ludowej. Początkowo były to ilości na własne potrzeby, zaś obrót powyższymi

substancjami psychotropowymi nie był wówczas zabroniony pod groźbą kary przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomani.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) k. 620-622, 630-632, 800-801, 1049, 1236, 1259, 1283, 1366; zeznania świadka D. S. co do oskarżonego D. W. (1) k. 895-896, 1271; zeznania świadka E. S. co do oskarżonego D. W. (1) k. 35-37, 886, 1257; informacja z (...) S.A. dotycząca przelewu z (...) k. 398-403; informacja z (...) SA dotycząca przelewu z (...) k. 673-675)

Na mocy ustawy z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2010 Nr 143, poz. 962), która weszła w życie z dniem 25 sierpnia 2010 r. nastąpiła delegalizacja mefedronu. Z kolei ustawą z dnia 15 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 24 maja 2011 r.), która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2011 r., zdelegalizowano obrót pochodną mefedronu o nazwie 4-MEC (4-metylo-N-etylokatynon).

Pomimo świadomości tego faktu, oskarżony B. S. w dalszym ciągu zamawiał mefedron i jego pochodne, jednakże zaczął już wówczas korzystać z pomocy S. H. i K. M. (1), które to osoby dokonywały przelewów w jego imieniu za pośrednictwem (...) oraz odbierały przesyłki, które nadal osobiście zamawiał za pośrednictwem Internetu u dostawców z Chińskiej Republiki Ludowej, zaś środki finansowe na ich zakup otrzymywał od oskarżonego D. W. (1), któremu również przekazywał otrzymane substancje psychotropowe, zostawiając niewielką ich ilość na własny użytek. Każdorazowo zamawiane były substancje psychotropowe w ilości 1 kilograma, którego cena zakupu wynosiła od 2.000 USD do 2.800 USD. Oskarżony B. S. otrzymywał każdorazowo od oskarżonego D. W. (1) 12.000 złotych, z której to kwoty, w zależności od aktualnego kursu dolara, pozostawała kwota, która była przeznaczana na wynagrodzenie dla S. H. albo K. M. (1), zaś reszta pozostawała dla oskarżonego B. S.. Były to zazwyczaj kwoty rzędu od 1.000 do 2.000 złotych na osobę. W tym okresie cena rynkowa mefedronu w kraju wynosiła około 16.000 złotych.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka S. H. k. 539-541, 906-907, 908-909, 919-920, 1292-1293; częściowo zeznania świadka K. M. (1) k. 111-115, 116-118, 155-159, 172-176, 229-243, 245-247, 250-254, 410-413, 799-800, 1257-1258; opinia z zakresu informatyki dot. B. S. k. 365-388)

W okresie od przełomu sierpnia i września 2010 r. do dnia 20 września 2012 r. oskarżony B. S. zamówił łącznie około 13 kg mefedronu lub jego pochodnej 4-M., w tym po dniu 8 czerwca 2011 r. zamówił i odebrał łącznie około 7 kg mefedronu lub jego pochodnej 4-M., zaś kolejne dwie przesyłki z zawartością substancji psychotropowej 4-M. z dnia 14 maja 2012 r. i z dnia 20 września 2012 r. zostały zatrzymane.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka S. H. k. 539-541, 906-907, 908-909, 919-920, 1292-1293)

S. H. w okresie od przełomu sierpnia i września 2010 r. do dnia 14 maja 2012 r. brał udział w przewozie łącznie 12 przesyłek substancji psychotropowych z Chińskiej Republiki Ludowej, każdorazowo korzystając z firm kurierskich, w tym jedenastokrotnie z firmy (...) Polska, wpłacając pieniądze i odbierając przesyłki, które następnie niezwłocznie, bez ich otwierania przekazywał oskarżonemu B. S..

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka S. H. k. 539-541, 906-907, 908-909, 919-920, 1292-1293)

Pierwsza przesyłka została zamówiona po usilnych namowach oskarżonego D. W. (1). Miała być odebrana w czeskim C.. Było to zaraz po delegalizacji mefedronu na przełomie sierpnia i września 2010 r. Początkowo oskarżony D. W. (1) miał zorganizować transport, jednakże z nieznanych powodów do tego nie doszło. Dlatego oskarżony B. S. razem z S. H. pojechali do baru w czeskim C., gdzie od kuriera (...) odebrali przesyłkę. Oskarżony B. S. odwiózł S. H. (1) do K., a sam zawiózł przesyłkę oskarżonemu D. W. (1) do T..

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka S. H. k. 539-541, 906-907, 908-909, 919-920, 1292-1293)

Kolejne przesyłki były już odbierane w kraju przez S. H. w miejscach, gdzie wówczas wynajmował mieszkania. Przesyłki z Chińskiej Republiki Ludowej były nadawane w dniu:

- 1) 30 marca 2011 r. (k. 518) na adres K. ul. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 1 kwietnia 2011 r.;
- 2) 30 marca 2011 r. (k. 521) na adres K. ul. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 5 kwietnia 2011 r.;
- 3) 22 kwietnia 2011 r. (k. 519) na adres K. ul. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 26 kwietnia 2011 r.;
- 4) 30 czerwca 2011 r. (k. 523) na adres K. ul. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 4 lipca 2011 r.;
- 5) 21 lipca 2011 r. (k. 520) na adres K. ul. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 25 lipca 2012 r.;
- 6) 16 września 2011 r. (k. 524) na adres P. ul. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 22 września 2012 r.;
- 7) 11 października 2011 r. (k. 522) na adres K. ul. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 13 października 2011 r.;
- 8) 13 stycznia 2012 r. (k. 515) na adres K. Al. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 16 stycznia 2012 r.;
- 9) 15 lutego 2012 r. (k. 516) na adres K. Al. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 20 lutego 2012 r.;
- 10) 16 marca 2012 r. (k. 517) na adres K. Al. (...) (nadawca (...) Ltd w S.) – odebrana w dniu 21 marca 2012 r.;

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka S. H. k. 539-541, 906-907, 908-909, 919-920, 1292-1293; zeznania świadka J. H. k. 503-504, 910, 918; zeznania świadka K. H. k. 506-508, 910-911, 919; materiał poglądowy k. 73; deklaracja (...) k. 436, 438-441; dokumentacja (...) k. 443-450, 490-492, 513-534, 551-560;

oraz z akt o sygn. IV K 140/13: deklaracja (...) k. 26; dokumentacja (...) k. 28-31, 33-40, 105-126, 136-151)

Z kolei przesyłka nadana w dniu 14 maja 2012 r. (k. 514, 551) na adres K. Al. (...) (nadawca (...) Ltd Hong Kong), została zatrzymana przez Urząd Celny, zaś przeprowadzone badania chemiczne wykazały, że znajduje się w niej substancja psychotropowa 4-MEC w ilości 1.055 g brutto.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka S. H. k. 539-541, 906-907, 908-909, 919-920, 1292-1293; zeznania świadka K. G. k. 483-484, 511-512, 897, 909-910; zeznania świadka J. M. k. 466-467; materiał poglądowy k. 73; deklaracja (...) k. 436, 438-441; dokumentacja (...) k. 443-450; protokół użycia testera narkotyzowanego k. 451; protokół zatrzymania rzeczy k. 452-456; protokół oględzin k. 457-463; protokół pobrania próbek k. 464; sprawozdanie z badań CLC k. 468-469; dokumentacja z (...) k. 490-492; protokół z czynności kontrolnych k. 499; protokół przeszukania lokalu k. 500-501; dokumentacja z (...) k. 513-534, 551-560; wyrok nakazowy k. 561;

oraz z akt o sygn. IV K 140/13: deklaracja (...) k. 26; dokumentacja (...) k. 28-31, 33-40; protokół użycia testera narkotykowego k. 41; protokół zatrzymania rzeczy k. 42-46; protokół oględzin k. 47-53; protokół pobrania próbek k. 54; sprawozdanie z badań CLC k. 58; załączniki k. 61; informacja i dokumentacja (...) k. 82-84; protokół z czynności kontrolnej k. 91; protokół przeszukania lokalu k. 92-93; dokumentacja (...) k. 105-126, 136-151; odpis wyroku nakazowego k. 153)

Łącznie w tym czasie oskarżony B. S. wspólnie i w porozumieniu z S. H. dokonał przewozu około 12 kilogramów mefedronu lub jego pochodnej 4-M., przy czym od dnia 8 czerwca 2011 r., kiedy to zdelegalizowano pochodną

mefedronu 4-M. sprowadzono około 7 kilogramów mefedronu lub jego pochodnej 4-M. w cenie od 2.000 USD do 2.800 USD za kilogram, z których znaczna część została przekazana oskarżonemu D. W. (1) w cenie 12.000 złotych za około kilogram, zaś ostatnia przesyłka z substancją psychotropową 4-M. w ilości 1.055 g brutto została zatrzymana przez służby celne.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka S. H. k. 539-541, 906-907, 908-909, 919-920, 1292-1293)

S. H. został prawomocnie skazany za przewóz substancji psychotropowych wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 października 2013 r. o sygn. akt IV K 140/13.

(Dowód: częściowo zeznania świadka S. H. k. 539-541, 906-907, 908-909, 919-920, 1292-1293; odpisy ze sprawy o sygn. IV K 140/13 k. 904-905, 914;

oraz z akt o sygn. IV K 140/13: wyrok dot. S. H. ze sprawy o sygn. akt IV K 140/13 k. 230)

Kolejne zamówienie substancji psychotropowej przez oskarżonego B. S. nastąpiło we wrześniu 2012 r. Płatności za przesyłkę w kwocie 2.800 USD dokonała tym razem K. M. (1) w placówce Banku (...)w K. przy ul. (...). Pieniądze na zapłatę wskazanej kwoty oskarżona otrzymała od oskarżonego B. S., a ten jak zawsze od oskarżonego D. W. (1). Za transakcję K. M. (1) otrzymała kwotę 1.000 złotych. Jako odbiorca przesyłki została wskazana fikcyjna osoba M. P. (1), zaś jako adres odbiorcy wskazano adres zamieszkania ciotki K. M. (1), M. P. (2).

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka K. M. (1) k. 111-115, 116-118, 155-159, 172-176, 229-243, 245-247, 250-254, 410-413, 799-800, 1257-1258; protokół eksperymentu procesowego z udziałem K. M. (1) k. 229-243; informacja z (...) SA dotycząca przelewu z (...) k. 428;

oraz z akt o sygn. IV K 140/13: informacja banku (...) dotycząca przelewu z (...) k. 18)

Przesyłka została nadana z Chińskiej Republiki Ludowej w dniu **17 września 2012 r.** (k. 73) na adres K. ul. (...) na fikcyjne nazwisko M. P. (1) (nadawca z (...)), jednakże po kontroli celnej na terenie portu lotniczego K. w dniu 20 września 2012 r. ujawniono w niej substancję psychotropową 4-MEC w ilości 986,8 grama, jak również woreczki z substancjami niekontrolowanymi prawnie. Przesyłka została zatrzymana, zaś paczkę zaopatrzonego w nadajnik (...) w celu zlokalizowania odbiorcy.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka K. M. (1) k. 111-115, 116-118, 155-159, 172-176, 229-243, 245-247, 250-254, 410-413, 799-800, 1257-1258; protokół zatrzymania rzeczy k. 3-5; materiał poglądowy k. 73; opinia kryminalistyczna zakresu badan chemicznych k. 200-201; protokół eksperymentu procesowego z udziałem K. M. (1) k. 229-243; zeznania świadka A. M. k. 39-40, 63-65, 886-887; zeznania świadka M. Z. (1) k. 41-42, 63-64, 887)

W dniu 26 września 2012 r. około godz. 15:00 kurier (...) W. W. dostarczył przesyłkę na adres M. P. (2) w K. przy ulicy (...). M. P. (2) pokwitowała odbiór przesyłki i zawiadomiła o powyższym K. M. (1), później, kiedy ta przyjechała, przekazała jej paczkę, nie otwierając jej wcześniej. Następnie K. M. (1) wraz z czekającym na nią oskarżonym B. S. udali się z K. w kierunku T., kiedy jednak zorientowali się, że zostali namierzeni przez Policję w nieoznakowanym radiowozie, zaczęli uciekać. W trakcie pościgu wyrzucili przez okno samochodu odebraną paczkę. Udało im się zbiec Policji i kilka dni ukrywali się w M. i T., korzystając z pomocy T. K. i S. G., po czym zostali zatrzymani i tymczasowo aresztowani.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; częściowo zeznania świadka K. M. (1) k. 111-115, 116-118, 155-159, 172-176, 229-243, 245-247, 250-254, 410-413, 799-800, 1257-1258; zeznań świadka S. G. k. 289-301, 310-312, 896-897, 1255-1256; zeznania świadka T. K. k. 275-277, 302-303, 896, 1256; zeznania świadka K. M. (2) k. 25-26, 151-153, 885-886;

zeznania świadka M. P. (2) k. 78-81, 887-888; zeznania świadka A. M. k. 39-40, 63-65, 886-887; zeznania świadka M. Z. (1) k. 41-42, 63-64, 887; zeznania świadka W. W. k. 32-33, 885-886; protokół zatrzymania osoby k. 7; protokół przeszukania osoby k. 8-9; protokół przeszukania lokalu k. 10-12; protokół oględzin karty SIM k. 14-18; protokół przeszukania lokalu k. 21-23; protokół przeszukania lokalu k. 27-28; materiał poglądowy k. 38; protokół przeszukania lokalu k. 44-46; protokół oględzin k. 50; protokół przeszukania lokalu k. 52-53; protokół przeszukania lokalu k. 54-56; protokół zatrzymania oskarżonego B. S. k. 61; protokół przeszukania osoby k. 69-71; materiał poglądowy k. 73; protokół przeszukania osoby k. 102-103; protokół zatrzymania osoby k. 105-106; protokół oględzin k. 203-212; protokół oględzin k. 213-216; protokół eksperymentu procesowego z udziałem K. M. (1) k. 229-243; protokół zatrzymania osoby k. 267; protokół przeszukania lokalu k. 269-271; protokół przeszukania lokalu k. 284-286; płyta CD z zapisem monitoringu k. 327, 332; wykaz połączeń k. 334-335, 337-364; odczyt (...) w tomie I akt o sygn. 3 Ds 589/12 – zarejestrowane w kancelarii Tajnej SO w G. pod numerem (...)

Udział oskarżonego D. W. (1) w przestępczym procederze polegał na tym, iż był on osobą, która zapewniała środki pieniężne oraz zajmowała się dalszym obrotem mefedronem lub jego pochodną 4-M.. Każdorazowo oskarżony D. W. (1) zwracał się do oskarżonego B. S., by ten na jego rachunek nabywał mefedron lub jego pochodną 4-M. i na ten cel przekazywał mu środki finansowe. Oskarżony B. S. zajmował się zamawianiem substancji psychotropowych i ich przewozem na teren kraju, po otrzymaniu zamówionego towaru przekazywał go oskarżonemu D. W. (1), zostawiając dla siebie niewielki ilości substancji psychotropowej na własny użytek, zaś oskarżony D. W. (1) rozprowadzał ją za pośrednictwem ustalonych i nieustalonych osób w różnych miejscach i różnych ilościach m.in. w dyskotekach oraz pubach na terenie T., na klatce schodowej miejsca swojego zamieszkania, a także w piwnicy, gdzie posiadał własną siłownię. Oskarżony D. W. (1) zlecił również T. M. (1) zastraszenie M. C. i wymuszenie by ten zwrócił pieniądze za przekazane mu do sprzedaży narkotyki.

(Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. S. k. 87-89, 93, 161-162, 389-391, 406-409, 416-418, 419-426, 600-602, 798-799, 1235-1236; zeznania T. M. (1) k. 931-936, 947-955, 958-962, 963-969, 994-997, 1005-1008, 1029-1031, 1034-1036, 1047-1049, 1291-1292; częściowo zeznania świadka M. C. k. 1089-1090, 1091-1092, 1099-1100, 1281-1282; częściowo zeznania świadka R. W. k. 1298-1300, 1304-1307, 1308-1310, 1315-1316, 1354-1355)

Oskarżony D. W. (1) w dniu 3 października 2010 r. został zatrzymany, a następnie tymczasowo aresztowany do sprawy prowadzonej obecnie przed Sądem Okręgowym w K. pod sygn. akt XXI K 51/13, w której oskarżony jest o udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz obrót mefedronem i marihuaną w okresie od wakacji 2011 r. do początku lutego 2012 r., a także wymuszenie zwrotu wierzytelności za wcześniejsze transakcje środkami odurzającymi i psychotropowymi (k. 840-841).

(Dowód: odpis aktu oskarżenia w sprawie o sygn. akt XXI K 51/13 k. 808-879; protokół zatrzymania k. 880-881; odpis aktu oskarżenia w sprawie o sygn. akt XXI 105/14 k. 1323-1350)

Oskarżony D. W. (1) ma obecnie 27 lat, jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, posiada wykształcenie średnie o zawodzie technik kelner, do momentu tymczasowego aresztowania zatrudniony w firmie (...). Dotychczas nie był karany sądowo. Posiada pozytywną opinię z miejsca zamieszkania.

(Dowód: kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 719-721; karta karna D. W. (1) k. 672, 900, 903, 1180, 1224, 1296; dane o osobie k. 620-622, 699, 800-801)

Oskarżony D. W. (1) konsekwentnie nie przyznawał się do winy, w toku śledztwa (k. 620-622, 630-632) odmówił składania wyjaśnień, zaś przed Sadem (k. 800-801, 1049, 1236, 1259, 1283, 1366) wskazywał, że zarzut jest wynikiem pomówienia go przez B. S., z którym jest skonfliktowany w związku z udzielaniem mefedronu T. M. (2), czego konsekwencją była hospitalizacja psychiatryczna w 2010 r. Oskarżony wskazał również, że w 2010r. – na przełomie lipca i sierpnia oskarżony B. S. przyjechał do niego i zaproponował, żeby pojechał z nim do Czech po mefedron, jednakże oskarżony odmówił. Zaprzeczył również aby kiedykolwiek dysponował gotówką w kwocie 12.000 złotych na zakup mefedronu. Nadto pomówienie go miało być spowodowane okazaniem protokołu z przesłuchania go w

charakterze świadka z dnia 4 października 2012 r. oskarżonemu B. S., który wówczas zmienił swoje dotychczasowe wyjaśnienia i zaczął go obciążać. Powyższe okoliczności świadczyły, że jest bezpodstawnie pomawiany przez B. S..

Zasadniczym dowodem wskazującym na sprawstwo przypisanego oskarżonemu D. W. (1) czynu są wyjaśnienia oskarżonego B. S., jak i pośrednio zeznania i wyjaśnienia T. M. (3), R. W. oraz częściowo M. C., którzy mieli nabywać od niego m.in. mefedron, a zatem należy dokonać oceny wiarygodności dowodu z pomówienia.

Pomówienie jest jedynym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej w wyniku procesu. Istnieją dwa rodzaje pomówień. Do pierwszego z nich należą te pomówienia, w których współoskarżony, zapierając się własnej winy, pomawia inną osobę, przeważnie współoskarżonego, o popełnienie danego czynu i w ten sposób dąży do ekskulpowania własnej osoby. Natomiast w niniejszej sprawie mamy do czynienia z pomówieniem określanym jako złożone, a więc takim gdy osoba pomawiająca przyznaje się do winy, twierdząc jednocześnie, że także inna osoba (z reguły współoskarżony) brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w danej sprawie. Pomówienie współoskarżonego jest dowodem specyficznym podlegający wnikliwej ocenie. Taki dowód uznać należy za pełnowartościowy o ile spełnia on określone warunki wynikające z ugruntowanej linii orzeczniczej, a mianowicie jest konsekwentny, logiczny i znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich. Ponadto należy mieć również na uwadze właściwości charakteru osoby pomawiającej, a w szczególności zwrócić uwagę na to, czy osoba taka nie ma określonego interesu procesowego lub osobistego w obciążaniu współoskarżonego jak chociażby istnienie negatywnego stosunku czy też konfliktu. Nadto za warunek sine qua non dla nadania pomówieniu waloru pełnowartościowego dowodu jest również stwierdzenie, że osoba, od której pochodzi pomówienie miała pełną swobodę wypowiedzi składając wyjaśnienia pomawiające inną osobę. Nie można także dyskredytować dowodu z pomówień współoskarżonego lub zeznań świadka pomawiającego tylko dlatego, że występują w nich drobne sprzeczności, przeinaczenia, zwłaszcza kiedy wynikają one ze znacznej odległości czasowej składanych wyjaśnień lub zeznań, odmiennej techniki przesłuchania, czy nawet właściwego, dla każdej z przesłuchujących osób, formułowania depozycji tej osoby. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 grudnia 2010 r., sygn. akt II AKa 192/10).

Początkowo oskarżony B. S. w toku śledztwa nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał składania wyjaśnień (k. 87-89, 93, 161-162, 389-391). Dopiero podczas przesłuchania w dniu 20 grudnia 2012 r. i kolejnych (k. 406-409 416-426, 600-602), które następnie w całości podtrzymał przed Sądem (k. 798-799, 1235-1236), oskarżony B. S. bardzo szczegółowo opisał procedurę zamawiania przez niego mefedronu z Chin, wskazał ilości i czasookres, opisał swoją rolę oraz K. M. (1), S. H., jak i D. W. (1). Przedstawił też zachowanie jego i K. M. (1) w czasie pościgu policyjnego i po jego zakończeniu, wskazał miejsca gdzie się ukrywali oraz w jaki sposób i dlaczego ustalali pierwotną linię obrony z K. M. (1), odmienną od rzeczywistego przebiegu zdarzeń.

Przedstawiona przez niego wersja wydarzeń stanowiła podstawę do dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, a nadto w pełni korespondowała z wyjaśnieniami i zeznaniami pozostałych osób uczestniczących w procedurze, a to S. H. oraz K. M. (1), które to osoby początkowo również nie przyznawały się udziału w procedurze.

Nie sposób również uznać, aby zmiana postawy procesowej oskarżonego B. S. wynikała z faktu, że wcześniej w dniu 4 października 2012 r. został przesłuchany w charakterze świadka D. W. (1) na okoliczności zarzucanych wówczas oskarżonemu B. S. przestępstw. Wskazać należy, iż jak wynika z zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy wykonywali te czynności

M. I. (k. 1282-1283) i G. S. (k. 1283), oskarżony D. W. (1) został przesłuchany, gdyż w toku czynności w innej sprawie przyznał, że sądził, że został zatrzymany w związku ze sprawą B. S.. Z treści protokołów przesłuchania oskarżonego B. S. nie wynika, aby ten protokół był mu odczytywany. Nie sposób zatem wnioskować, jakoby tylko na podstawie tego, że rzekomo oskarżony D. W. (1) miał go obciążyć, oskarżony B. S. pomówił oskarżonego D. W. (1), gdyż w swoich wyjaśnieniach obciążał także K. M. (1) i S. H., którzy wówczas również nie przyznawali się do winy, zaś później w pełni potwierdzili wersje wydarzeń podaną przez oskarżonego B. S..

Wyjaśnienia oskarżonego B. S., od momentu gdy w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu są bardzo przekonujące, stanowcze i koherentne. W bardzo szczegółowy, bogaty sposób

opisał cały przestępczy proceder, który znajduje pełne oparcie w wyjaśnieniach K. M. (1), zeznaniach S. H., zaś w wypadku sprawstwa oskarżonego D. W. (2), który zajmował się wprowadzaniem do dalszego obrotu uzyskanych substancji psychotropowych, pośrednio relacje B. S. potwierdzają zeznania R. W. i T. M. (3), które to osoby nabywały mefedron od oskarżonego D. W. (1), przy czym, co istotne, T. M. (1) miał uzyskać od oskarżonego D. W. (1) informacje, że oskarżony mefedron nabywa właśnie od oskarżonego B. S., z którym T. M. (1) nie utrzymywał bliższych kontaktów. Brak jakichkolwiek podstaw by odmówić wiary jego wyjaśnieniom, wiarygodność, których wzmacniają dokumenty w postaci protokołów zatrzymań, oględzin, wykazu połączeń telefonicznych, przeszukań, dokumentacji od firm kurierskich, a w szczególności opinii z zakresu badań chemicznych, którym to dowodom jako obiektywnym Sąd dał wiarę.

Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony B. S. chcąc skorzystać z możliwości obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary musiał szczegółowo, zgodnie z prawdą opisać przestępczy proceder, podać osoby z nimi współdziałające, jak i opisać rolę każdej z nich. Samo świadome i dobrowolne skorzystanie z tej instytucji, mającej przecież na celu rozbicie lojalności przestępczej, nie może dyskredytować wiarygodności jego wyjaśnień. Mając na uwadze treść jego wyjaśnień nie można uznać, jakoby postępując w ten sposób starał się przerzucić znaczną część odpowiedzialności na oskarżonego D. W. (1), ani też by w ten sposób dążył do zniwelowania, umniejszenia swojej odpowiedzialności karnej. Oskarżony B. S. konsekwentnie podawał, iż to on dokonywał przewozu substancji psychotropowych z Chińskiej Republiki Ludowej do kraju, zajmując się całą logistyką, zaś rola oskarżonego D. W. (1) ograniczała się do wykładania środków pieniężnych i zajmowania się dalszą dystrybucją. Jego wyjaśnienia są mocno osadzone w realiach stanu faktycznego wynikającego z innych dowodów i jako osoba zajmująca się przewozem narkotyków, znał on stosunkowo najszerszą liczbę osób współpracujących w tym procederze, aczkolwiek i tak nie wszystkich, bowiem nie posiadał już wiedzy na okoliczności komu w dalszej kolejności sprzedawał substancje psychotropowe oskarżony D. W. (1).

S. H. (k. 539-541) początkowo nie przyznawał się do odbioru przesyłek z mefedronem. Następnie jednak od czasu przesłuchania z dnia 13 sierpnia 2013 r. oraz kolejnych przed Sądem w sprawie o sygn. akt IV K 140/13 (k. 906-907, 908-909, 919-920), przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w swoich relacjach potwierdził w całości wyjaśnienia oskarżonego B. S.. Opisał w jaki sposób, kiedy i gdzie następował odbiór przesyłek z mefedronem. Szczegółowo przedstawił swoją i oskarżonego B. S. rolę w popełnieniu przestępstwa. Świadek nie posiadał jednak informacji co do udziału oskarżonego D. W. (1) w procederze, albowiem B. S. nie informował go o tym, a on nie interesował się, co się dalej dzieje z przesyłką. Takie zachowanie, jak wskazuje doświadczenie życiowe jest typowe w tego rodzaju procederze handlu narkotykami. Każda z osób zaangażowanych wykonuje ściśle określone zadania, co wiąże się z uzyskiwaniem korzyści majątkowej. Nadto S. H. wskazał, że poznał oskarżonego D. W. (1) przez oskarżonego B. S. podczas jednej z imprez. Spotkali się jeszcze kilka razy na różnych imprezach, zaś z wzajemnych relacji B. S. i D. W. (1) wnioskował, że są przyjaciółmi. Nie posiadał żadnych informacji wskazujących na jakikolwiek konflikt pomiędzy nimi. Zeznanie świadka w zakresie korespondującym ze stanem faktycznym Sąd ocenił pozytywnie jako konsekwentne i spójne z ostatecznymi wyjaśnieniami oskarżonego B. S..

Warto wskazać w tym miejscu, że w swoich zeznaniach (k. 906-907) S. H. wskazał, że widział jak oskarżony B. S. zanoszą paczkę z narkotykami do bloku przy ul. (...), (...) albo (...) w T.. Z kolei z wyjaśnień B. S. wynika, że każdorazowo przekazywał narkotyki oskarżonemu D. W. (1), jednakże nie wskazywał konkretnie w jakich miejscach to następowało. Mimo zatem, iż oskarżony D. W. (1) w tym czasie mieszkał na ul. (...) w T., nie wyklucza to, że mógł odebrać przesyłkę w innym miejscu, czy też za pośrednictwem innej osoby. Zatem na tej podstawie nie można podważyć wiarygodności relacji oskarżonego B. S., tym bardziej, że S. H., jak zeznawał, nie wiedział komu przekazuje substancje psychotropowe oskarżony B. S..

Podobną postawę procesową początkowo reprezentowała K. M. (1), która podała wymyśloną i wcześniej ustaloną z B. S. wersję wydarzeń, która stanowiła linię jej obrony, a przede wszystkim obrony B. S., bowiem obciążała nieustalonego R. (k. 111-115, 117). K. M. (1) jeszcze na etapie śledztwa zmieniła wyjaśnienia, przyznając się w całej rozciągłości do popełnienia zarzucanego jej czynu w trakcie przesłuchania z dnia 8 października 2012 r. i podczas kolejnych przesłuchań (k. 155-158, 172-176, 230-234, 245-247, 250-254, 737-739), wskazując na udział oskarżonego B. S. w ostatniej transakcji, opisała swoją rolę, korespondującą z relacjami oskarżonego B. S. w tym zakresie, przy czym co

należy podkreślić, jeszcze w tym czasie oskarżony B. S. nie przyznawał się do winy i odmawiał składania wyjaśnień. W przekonujący sposób wyjaśniła przyczynę zmiany swoich wyjaśnień. Potwierdziła również znajomości oskarżonych B. S. i D. W. (1), przy czym na rozprawie (k. 799-800) przyznała, że z relacji B. S. po opuszczeniu aresztu dowiedziała się, że zamawiany mefedron miał być przekazywany oskarżonemu D. W. (1). Oskarżona dodała także, że nie знаła kolegi B. S. o imieniu T. M. (2), stąd nie posiadała żadnych informacji na temat ewentualnego konfliktu pomiędzy nimi. Jej relacje znalazły także potwierdzenie w zeznaniach świadków kuriera W. W. i adresata przesyłki M. P. (2), oraz funkcjonariuszy Policji uczestniczących w pościgu A. M. i M. Z. (2) w zakresie zdarzenia z dnia 26 września 2012 r., a także posiadała informacje na okoliczności dotyczące udziału S. H. w przestępczym procederze. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał jej relacje za wiarygodne w zakresie w jakim korespondowały z dokonanymi ustaleniami faktycznymi. K. M. (1) wprawdzie nie posiadała szczegółowej, bezpośredniej wiedzy na temat czynu przypisanego oskarżonemu D. W. (1), jednakże uzyskała informacje o udziale oskarżonego D. W. (1) z późniejszych relacji oskarżonego B. S.. Nie sposób tym samym odmówić waloru wiarygodności jej zeznaniom w części dotyczącej oskarżonego D. W. (1), bowiem K. M. (1) incydentalnie uczestniczyła w procederze, do którego się przyznała i złożyła obszernie wyjaśnienia, co do swojej roli, tym samym niecelowe byłoby bezpodstawne obciążenie oskarżonego D. W. (1).

Istotne dla uwiarygodnienia wyjaśnień B. S. w zakresie dotyczącym oskarżonego D. W. (1) były zeznania świadka T. M. (1) ps. G. (k. 931-936, 947-955, 958-962, 963-969, 994-997, 1005-1008, 1029-1031, 1034-1036, 1047-1049, 1291-1292). Świadek wskazał, iż mieszkał niedaleko D. W. (1) ps. P.. W latach 2010-2012 oskarżony D. W. (1) sprzedawał mu mefedron, który także kupowali od niego A. B. ps. M. i R. W. ps. R.. Dodał, iż odbierał mefedron zazwyczaj na klatce schodowej miejsca zamieszkania oskarżonego D. W. (1), w ilości około 5 g, raz w tygodniu lub w miarę potrzeby. T. M. (1) w odczytanych mu zeznaniach, które w całej rozciągłości podtrzymał w sposób szczegółowy i koherentny opisał udział oskarżonego D. W. (1) i innych osób (współoskarżonych w sprawie Sądu Okręgowego K. o sygn. akt XXI K 51/13) w dystrybucji mefedronu i amfetaminy. Sąd nie znalazł żadnych podstaw by kwestionować wiarygodność zeznań świadka.

T. M. (1), jak i oskarżony D. W. (1) są współoskarżonymi w sprawie Sądu Okręgowego K. o sygn. akt XXI K 51/13, przy czym uznać należy, że składając tej treści wyjaśnienia i zeznania T. M. (1) w żadnym razie nie umniejszał swojej roli w przestępczym procederze, wprost przeciwnie złożył bardzo obszernie, bogate w szczegóły wyjaśnienia, w których obciąża również siebie. Zeznał także, że oskarżony D. W. (1) uzyskiwał substancje psychotropowe od współoskarżonych D. B. ps. B. i M. B., zaś z relacji oskarżonego D. W. (1) wie, że oskarżony mefedron nabywał od oskarżonego B. S., którego jednak świadek bliżej nie znał. Świadek rozpoznał wizerunek oskarżonego D. W. (1) ps. P. jako osoby, od której nabywał narkotyki, a także wskazał blok mieszkalny oskarżonego D. W. (1), gdzie dokonywał z nim transakcji. Do transakcji dochodziło również w piwnicy oskarżonego D. W. (1), gdzie znajdowała się siłownia, do której dostęp miał wyłącznie oskarżony D. W. (1). Świadek kupował mefedron u oskarżonego D. W. (1) z uwagi na bliskość jego miejsca zamieszkania oraz bardziej zażyłą znajomość z oskarżonym D. W. (1) niż z oskarżonym B. S.. Nadto był informowany przez oskarżonego D. W. (1), że ten nabywa mefedron właśnie od oskarżonego B. S. i w przypadku, gdy akurat nie dysponował substancją psychotropową umawiał się z T. M. (1), aby ten przyszedł później, gdy już odbierze mefedron od oskarżonego B. S..

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka T. M. (3), przy czym znaczenie tych zeznań sprowadzało się do ustalenia oskarżonego D. W. (1) jako odbiorcy mefedronu od oskarżonego B. S., a nadto, że oskarżony handlował mefedronem, co potwierdzało wyjaśnienia B. S., który wskazywał, że przekazane substancje psychotropowe oskarżony D. W. (1) dalej odsprzedawał nieznanym mu osobom, nigdy przy tym nie wymieniał T. M. (3) jako jednego z odbiorców oskarżonego D. W. (1). Stąd pomawiając oskarżonego D. W. (1), gdyby ten faktycznie nie zajmował się handlem narkotykami, brak byłoby dowodów potwierdzających jego udział w procederze, z czym oskarżony B. S. winien się liczyć. Treść zeznań świadka T. M. (3) w powiązaniu z dowodami z wyjaśnień oskarżonego B. S., a także zeznaniami świadka R. W., uwidoczniła skalę przestępczego procederu i sposób jego zorganizowania. Drobne rozbieżności w zakresie ilości przekazanego mefedronu nie mogą rzutować na wiarygodność zeznań świadka.

Wskazać również należy, że świadek T. M. (1) nie był skonfliktowany z oskarżonym D. W. (1). Na zażyłość ich relacji przemawia fakt, że oskarżony D. W. (1) zwrócił się do niego o pomoc w odzyskaniu pieniędzy za narkotyki, które winien

był mu M. C. ps. C., a którego to świadek w lipcu 2011 r. nastraszył i zmusił do podpisania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z telefonem komórkowym na abonament, który został następnie sprzedany, a uzyskane w ten sposób pieniądze przekazane zostały oskarżonemu D. W. (1). Ta forma relacji jedynie uwiarygodnia, że oskarżony D. W. (1) mógł poinformować T. M. (3) o źródle nabywanego mefedronu, jak i pozostałych narkotyków, którymi handlował.

Zeznania świadka T. M. (3) w tym zakresie potwierdzają świadkowie R. W. i M. C., którzy przedstawili dokładnie taki sam przebieg zdarzenia jaki opisywał T. M. (1), przy czym M. C. postępowanie swoje uzasadnił w inny sposób niż T. M. (4), a to tym, że zrobił to ze strachu przed T. M. (1), którego zachowania nie mógł wyjaśnić, choć rzeczywiście T. M. (1) powtarzał, iż on jest winien oskarżonemu D. W. (1) pieniądze za narkotyki.

Zdaniem Sądu ewidentnie treścią swoich zeznania świadek M. C. chciał chronić D. W. (1) w obawie przed konsekwencjami związanymi ze złożeniem obciążających go zeznań. T. M. (1) nie miał żadnych bowiem powodów by niesłusznie obciążać M. C., wymyślać nierzeczywistą historię, tym bardziej, iż wziął całą winę na siebie odnośnie zmuszania M. C. do konkretnego zachowania, co jest przestępstwem, o czym mówi art. 191§1 k.k.

M. C. ps. C. w swoich zeznaniach (k. 1089-1090, 1091-1092, 1099-1100, 1281-1282) zasłaniał się niewiedzą na temat tego czy oskarżony D. W. (1) handlował mefedronem lub innymi narkotykami, jednocześnie potwierdził zeznania T. M. (1). Podniósł, iż spotkał się z T. M. (1) i ten zaczął go straszyć. Zeznał, iż T. M. (1) mówił mu, że jest winien oskarżonemu D. W. (1) pieniądze za narkotyki albo za jakiś dług. Tego samego dnia udał się więc z T. M. (1) do salonu (...), gdzie nabył telefon na siebie i oddał go następnie T. M. (5), a umowę zabrał. Świadek podał, że poczuł się wystraszony i uległ presji. Zarówno T. M. (1), jak i M. C. złożyli analogicznej treści zeznania co do przebiegu zdarzenia, oboje wspominali o konieczności spłaty długu za narkotyki, oboje wymieniali imię i nazwisko oskarżonego D. W. (1) z tą jedynie różnicą, iż T. M. (4) kategorycznie, na każdym etapie postępowania, podnosił, że czynił to na wyraźne zlecenie oskarżonego D. W. (1), zaś M. C. zasłaniał się niepamięcią, wątpliwościami i brakiem zrozumienia zachowania T. M. (1). Sąd uwzględnił zeznania świadka M. C., odmawiając im jedynie wiary w tej części, gdzie nie przyznaje się, że był winien oskarżonemu D. W. (1) pieniądze za otrzymane od niego narkotyki.

Z kolei świadek R. W. (k. 1298-1300, 1304-1307, 1308-1310, 1315-1316, 1354-1355) w swoich zeznaniach również wskazywał, że brał w komis mefedron od oskarżonego D. W. (1) i rozliczał się ze sprzedaży w ciągu tygodnia. Wskazał również, że narkotyki od oskarżonego D. W. (1) nabywał M. C., od którego oskarżony D. W. (1) żądał zwrotu pieniędzy. R. W. opisał również przebieg zdarzenia, podczas którego T. M. (1) groził M. C.. Obecny przy tym miał być również oskarżony D. W. (1), który jedynie przyglądał się wymuszeniu. W ocenie Sądu pierwsze zeznania świadka zasługują na uwzględnienie, bowiem korespondują z relacjami T. M. (1) i M. C.. W kolejnych widoczne były już tendencje świadka do umniejszania odpowiedzialności oskarżonego D. W. (1) z obawy przed nim, przy czym zmiany zeznań w zakresie dotyczącym nabywania mefedronu przez M. C. i dokonanego wymuszenia na nim, nie potrafił logicznie wytłumaczyć. Stąd też Sąd uznał za wiarygodne pierwotne relacje świadka, jako korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym w tym zakresie.

Zeznania świadków T. M. (1), M. C. i R. W. przeczą wyjaśnieniom oskarżonego D. W. (1), iż nigdy nie miał styczności z narkotykami i nigdy nimi nie handlował. Dla oceny wiarygodności zeznań powyższych świadków bez znaczenia pozostają zeznania świadków M. B. (k. 1098-1099, 1280-1281) i A. B. (k. 1126, 1272), którzy nie potwierdzają ich relacji, bowiem jako oskarżonym w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Katowicach w swoich zeznaniach przedstawiają obraną linię obrony, przy czym nie potrafią w sposób logiczny wytłumaczyć z jakich powodów są obciążani przez świadków.

W ocenie Sądu brak było podstaw do przesłuchania świadka T. M. (1) z udziałem psychologa, przy czym takowy wniosek w obecnym postępowaniu nie był składany, jednak podnieść, należy w tym miejscu, z całą stanowczością, iż stosowanie art. 192§2 k.p.k. wymaga uprawdopodobnienia wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Innymi słowy, chodzi o powstanie rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy wskazane stany

psychiczne świadka nie rzutują ujemnie na treść jego zeznań (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt II AKa 271/13). Podstawą przesłuchania w tym trybie nie może być nawet uzasadnione przekonanie strony o niezgodności zeznań z rzeczywistością. W trakcie przesłuchania takowe wątpliwości nie ujawniły się. Co prawda, jak wynika z zeznań T. M. (1), zażywał on narkotyki, jednakże ta okoliczność nie uprawnia do przyjęcia, że stan odurzenia występował u niego nieprzerwanie i przełożył się na zdolność postrzegania i odtwarzania przez niego postrzeżeń. Zresztą świadek czemuś takiemu stanowczo zaprzecza. Formując wypowiedzi świadek wyrażał się rzeczowo, logicznie, a składane zeznania znalazły oparcie w zeznaniach uprzednio złożonych w postępowaniu przygotowawczym i były koherentne z pozostałym materiałem dowodowym.

W świetle powyższego wyjaśnienia D. W. (1) w zakresie w jakim są sprzeczne z dokonanymi ustaleniami faktycznymi należy uznać za przyjętą linię obrony, mało przekonującą, nielogiczną, a także nie znajdującą potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Tłumaczenia, jakoby podstawą pomówienia przez oskarżonego B. S. był istniejący konflikt między oskarżonymi, którego źródłem miało być udzielania mefedronu ich koledze T. M. (2), nie znajduje potwierdzenia. Żaden z przesłuchanych świadków na to nie wskazywał, co więcej relacje między oskarżonymi były oceniane jako przyjacielskie. Sam T. M. (2) w swoich zeznaniach (k. 1365-1366) wskazał, że znał obu oskarżonych, zaś mefedronu udzielał mu oskarżony B. S. i to jeszcze w okresie kiedy substancja ta nie była prawnie zakazana. Pod koniec 2010 r. z tego powodu T. M. (2) trafił do szpitala psychiatrycznego, gdzie rozpoczął terapię odwykową. Jeszcze wcześniej na prośbę jego matki oskarżony D. W. (1) miał mu pomagać organizując mu czas wolny, zabierając go na treningi na siłownię swojego brata. Później już nie miał kontaktu zarówno z oskarżonym D. W. (1), jak i oskarżonym B. S.. Nie posiadał on żadnych informacji, które potwierdzałyby, że w związku z jego przypadkiem oskarżeni byli w konflikcie, taki wniosek wysnuwał jedynie z tego, że oskarżony B. S. udzielał mu narkotyków, zaś oskarżony D. W. (1) starał się na prośbę jego matki mu pomóc. Nie uzyskał przy tym potwierdzenia o konflikcie od kogokolwiek, w tym również od samych oskarżonych. Wskazać należy na bardzo słabą, co wynika z wyjaśnień oskarżonych, więź emocjonalną łączącą obu oskarżonych z T. M. (2), który jest zaledwie ich znajomym, zaś w trakcie terapii, jak i później nie utrzymywali oni z nim już żadnego kontaktu. Nieprawdopodobnym jest więc, by oskarżony B. S. na tej wątpliej podstawie obciążał oskarżonego D. W. (1) tak poważnym przestępstwem i to w okresie dwóch lat od tego zdarzenia. Wskazać należy, że z relacji świadków wynika, iż obaj oskarżeni utrzymywali w tym okresie kontakt, spotykali się na wspólnych imprezach i nie okazywali wówczas żadnych pretensji do siebie. Nie można nawet uznać by stosunki pomiędzy nimi w tym czasie były napięte, by odnosili się do siebie wrogo, z dystansem, przeciwnie wszyscy wyraźnie zaznaczali, iż łączyły ich kontakty przyjacielskie, aż do momentu niniejszej sprawy.

Zaprzeczenie wersji D. W. (1) o konflikcie odnaleźć można w zeznaniach świadków T. M. (1), E. S. (k. 35-37, 886, 1257), D. S. (k. 895-896, 1271), a także świadka S. H.. Świadcowie uznali ich relacje za bardzo poprawne. Świadek S. H. był przekonany o istnieniu dobrych relacji pomiędzy nimi, a nawet stosunkach przyjacielskich. Nigdy też, do czasu niniejszej sprawy, nie słyszeli o jakimkolwiek zatargu, konflikcie pomiędzy oskarżonymi. Co więcej o dobrych relacjach świadczą również wyjaśnienia samego oskarżonego D. W. (1), który wskazał (k. 801), że w 2010 r. na przełomie lipca i sierpnia, oskarżony B. S. miał przyjechać do niego i zaproponować mu, żeby z nim pojechał do Czech po mefedron. Skoro byli już wówczas skonfliktowani, jak utrzymuje oskarżony, to dziwi fakt, że do niego oskarżony B. S. się zwrócił o pomoc, świadczy to jednoznacznie o dużym zaufaniu jakie miał oskarżony B. S. do oskarżonego D. W. (1), gdyż już w tym czasie wiadomym było, że mefedron stanie się niebawem substancją prawnie zakazaną. Zdumiewające jest też to, że skoro oskarżony nigdy, jak utrzymuje, nie miał kontaktu z narkotykami, że to właśnie do niego oskarżony B. S. miał się zwrócić. Wskazać jednak należy, iż z wyjaśnień B. S., jak i zeznań S. H. wynika, iż to oni razem pojechali do czeskiego C. odebrać przesyłkę kurierską z mefedronem lub jego pochodną, a następnie sam oskarżony B. S. przekazał ją oskarżonemu D. W. (1).

Nie przekonują Sądu kolejne tłumaczenia oskarżonego D. W. (1), jakoby nie finansował transakcji zakupu mefedronu, albowiem nie dysponował takim kwotami pieniędzy. Podnieść należy, iż oskarżony B. S. w żadnym miejscu swoich wyjaśnień nie wskazywał, że pieniądze, które oskarżony D. W. (1) przekazywał mu celem sfinansowania zakupu mefedronu należały do oskarżonego D. W. (1). Bezspornie, zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony D. W. (1) pieniądze te posiadał i przekazywał oskarżonemu B. S., a ten uzyskałszy od niego pieniądze

dokonywał zamówień, wpłaty pieniędzy i odbioru przesyłek z mefedronem i jego pochodnymi, by następnie przekazać je oskarżonemu D. W. (1).

W niniejszej sprawie zostali przesłuchani również świadkowie, którzy są jednocześnie współoskarżonymi w sprawie dotyczącej działalności zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się handlem narkotykami prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Katowicach o sygn. akt XXI K 51/13, a to M. B. (k. 1078-1079, 1280-1281) i A. B. (k. 1126, 1272), których to w swoich zeznaniach wskazuje T. M. (1) jako osoby ściśle współdziałające z oskarżonym D. W. (1) w handlu narkotykami. Zaznaczyć należy, iż świadkowie ci podnosili, że T. M. (1) ich pomawia. Jednocześnie każdy z nich kategorycznie zaprzeczył by kiedykolwiek istniał pomiędzy nimi a T. M. (1) jakkolwiek konflikt, nie byli też w stanie, w sposób logiczny podać przyczyn, dla których T. M. (1) miałyby ich niesłusznie obciążać. Zeznania świadków M. B. i A. B. nakierowane były na umniejszenie odpowiedzialności D. W. (1), jak i swojej. Wskazywali bowiem, że oskarżony D. W. (1) nie handlował narkotykami lub jakimikolwiek środkami odurzającymi. Sąd odmówił tym relacjom wiary, jako sprzecznym z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W zeznaniach T. M. (1) znajduje się tak wielkie nagromadzenie szczegółów, które mają oparcie w dowodach w postaci zeznań świadków, wyjaśnieniach B. S., protokole eksperymentu procesowego, iż nie sposób nie dać im wiary.

Z kolei zeznania świadka T. K. niewiele wnoszą do sprawy oskarżonego D. W. (1). Świadek udzielił schronienia K. M. (1), kiedy ta ukrywała się przed organami ścigania. W postępowaniu przygotowawczym nie miał żadnej wiedzy na temat zarzucanych oskarżonym D. W. (1) i B. S. czynów. Będąc słuchany przed Sądem zeznał, iż rozmawiał z oskarżonym B. S. po opuszczeniu przez niego aresztu śledczego i ten powiedział mu, że obciążył oskarżonego D. W. (1), który również go pomógł. Z rozmowy z oskarżonym B. S. świadek wywnioskował, że oskarżony B. S. zrzucił winę na D. W. (1). Już to twierdzenie nie znajduje podstaw, gdyż oskarżony B. S. w swoich wyjaśnieniach obciążył nie tylko inne osoby, ale również szczegółowo opisał swoje przestępcze zachowanie, nie umniejszając przy tym swojej roli. T. K. bardzo dobrze znał oskarżonego D. W. (1), z którym ćwiczył na siłowni, zaś oskarżonego B. S. poznał dopiero w związku ze sprawą. Nie kwestionując prawdziwości jego zeznań, w zakresie wyciągniętych z rozmowy wniosków wskazać należy, iż jest to jedynie subiektywna ocena zdarzeń, nacechowana żywą sympatią wobec oskarżonego D. W. (1) i negatywną oceną oskarżonego B. S., który obciążył kolegów. Nie można jednak na takiej ocenie budować ustaleń faktycznych.

Zeznania S. G. również dotyczą kwestii ukrywania się K. M. (1) przed policją. Odnośnie zarzutu przedstawionego oskarżonemu D. W. (1) świadek zeznał, że nie kontaktował się z oskarżonym B. S. po opuszczeniu przez niego aresztu. Jedynie od znajomych słyszał, że oskarżony D. W. (1) sprzedał na policji oskarżonego B. S..

Zeznania świadków T. K. i S. G. wskazują zatem, że relacje pomiędzy oskarżonymi D. W. (1) i B. S. uległy pogorszeniu, ale dopiero w związku ze sprawą. Nie wnoszą one więc istotnych dla rozstrzygnięcia informacji. Zeznania T. K. i S. G. dotyczące kwestii zarzutu przedstawionego oskarżonemu D. W. (1), świadczą jedynie o tym, że w środowisku kolegów oskarżonych B. S. i D. W. (1) ukształtowały się różne frakcje w zależności od kierunku sympatii wobec jednego lub drugiego oskarżonego, jedni w pozytywnym świetle stawiali oskarżonego B. S., drudzy oskarżonego D. W. (1).

W pozostałym zakresie ich zeznania są spójne z wyjaśnieniami K. M. (1) odnośnie kwestii ukrywania się jej przed organami ścigania. Wskazać również należy, że K. M. (1) rozpoznała wizerunek świadków, jako osób które pomagały w ukryciu przed organami ścigania.

Z przyczyn powyższych, podobnie sąd ocenił zeznania P. S. (k. 1046-1047, 1280), który zeznał, że słyszał, iż oskarżony B. S. obciążył oskarżonego D. W. (1). Jednocześnie świadek podkreślił, że obecnie nie zadają się już z oskarżonym B. S., zaś z oskarżonym D. W. (1) trenując, spotyka się 2-3 razy w tygodniu, przez co wątpi, żeby brał udział w handlu mefedronem. Po zapoznaniu się protokołami wyjaśnień oskarżonego B. S., zerwał z nim kontakt. Zeznania świadka wyraźnie emanują olbrzymią niechęcią wobec oskarżonego B. S.. P. S. negatywnie ocenia jego postępowanie, w szczególności to, że złożył obciążające oskarżonego D. W. (1) wyjaśnienia. Jednocześnie oprócz własnej oceny wyjaśnień oskarżonego B. S. i jego zachowania, jego zeznania nie wnoszą żadnych istotnych dowodów do niniejszej sprawy. Nie sposób także przyjąć twierdzenia świadka P. S., że oskarżony D. W. (1) nie miał styczności z

narkotykami z racji zainteresowań sportowych. Nie zostało też wykazane, by oskarżony był uzależniony od substancji psychotropowych i nie stanowiło też to przedmiotu postępowania, bowiem sprawa dotyczy obrotu narkotykami, który dokonywany jest również, jak wskazuje doświadczenie życiowe, przez osoby działające jedynie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Zeznania świadków M. P. (2) i kuriera W. W. odnosiły się jedynie do faktu odbioru przesyłki w dniu 26 września 2012 r. Z kolei zeznania funkcjonariuszy Policji A. M. i M. Z. (1) ograniczyły się do opisu przebiegu czynności ustalenia i próby zatrzymania oskarżonego B. S. i K. M. (1). Sąd zeznaniom dał wiarę jako korespondującym z wyjaśnieniami oskarżonych K. M. (1) i B. S., jak też zeznania świadków wzajemnie ze sobą się uzupełniają. Przebieg zdarzenia przedstawiony przez funkcjonariuszy koreluje z wersją wydarzeń przedstawioną przez oskarżonych B. S. i K. M. (1).

Świadkowie E. S. (k. 35-37, 886, 1257) i D. S. w postępowaniu sądowym odmówili składania zeznań w zakresie odpowiednio dotyczących B. S., a w pozostałym zakresie nie posiadał wiadomości istotnych dla ustaleń faktycznych w sprawie D. W. (1), jednakże oboje odnieśli się do znajomości D. W. (1) z ich synem, które ocenił jako poprawne, koleżeńskie. Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować szczerłość zeznań świadków.

Znajomość B. S. z S. H. oraz odbiór przez B. S. przesyłek od ich syna potwierdzili J. H. i K. H.. Zeznali również, iż to na polecenie B. S. ich syn odbierał przesyłki. Świadkowie K. G. i J. M. zeznawali na okoliczność przedmiotowych przesyłek ze środkami psychotropowymi, adresowanych do S. H.. Zeznania świadków są zborne, konsekwentne sąd ocenił je pozytywnie.

Zeznania K. M. (2) (k. 25-26, 151-153, 885-886) nie dotyczyły bezpośrednio zdarzeń objętych aktem oskarżenia wobec oskarżonego D. W. (1), przez co nie stanowiły podstawy do ustaleń faktycznych w tym zakresie, niemniej jednak potwierdzały relacje K. M. (1) dotyczące wydarzeń związanych z ukrywaniem się przed organami ścigania.

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego uzyskano opinię Komendy Wojewódzkiej Policji Laboratorium Kryminalistycznego (k. 200-201), z której wynikało, że w substancji w postaci długich kryształów koloru białego o masie netto 982,66 grama zabezpieczonej w dniu 20 września 2012 r. stwierdzono sól 4-M., pochodną mefedronu. Substancja psychotropowa 4-M. (i jej sole) znajdują się w wykazie substancji psychotropowych grupy I-P stanowiącym załącznik nr 2 do znowelizowanej ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – nowelizacja na mocy ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 24 maja 2011 r.), która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2011 r. W przesyłce tej, jako jedynej, oprócz pochodnej mefedronu 4-M. ujawniono również woreczki z substancjami niekontrolowanymi prawnie.

Przebadana przez biegłych z Centralnego Laboratorium Celnego Izby Celnej w W. została również substancja zabezpieczona w dniu 14 maja 2012 r. Potwierdzono w opinii, że przesyłka zawierała substancję psychotropową 4-MEC znajdującą się w wykazie substancji psychotropowych grupy I-P stanowiącym załącznik nr 2 do znowelizowanej ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W paczce nie stwierdzono innych substancji.

Opinie są rzetelne i fachowe. Zostały wydane po przeprowadzeniu niezbędnych badań, które pozwoliły na jednoznaczne i pozbawione wątpliwości ustalenie rodzaju zatrzymanych substancji. Biegli w przejrzysty i jasny sposób wyjaśnili metodę przeprowadzenia zleconych im badań i wykazali, że nastąpiło to w sposób w pełni profesjonalny i przy użyciu niezbędnych specjalistycznych urządzeń. Dlatego Sąd przyjął te opinie i oparł na nich ustalenia niezbędne dla stwierdzenia rodzaju środków odurzających oraz substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd w pełni podzielił także opinię (...) Biura Ekspertyz (k. 365-388). Ujawniono w niej ślady zainteresowania oskarżonego B. S. informacjami o substancji mefedron. Informacje zostały nadpisane przez inne programy, co wskazuje na ich wcześniejsze usunięcie. Opinia biegłego została sporządzona przez osobę dysponującą niezbędną wiedzą fachową i doświadczeniem. Sąd ocenił ją jako rzetelną i jasną.

Brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności i rzetelności pozostałych dowodów z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu, w tym w szczególności protokołów przeszukania i zatrzymania rzeczy oraz zatrzymania osób, czy też dokumentacji od firm kurierskich, operatorów sieci komórkowych i z banków. Dokumenty te zostały sporządzone w przepisanej prawem formie przez uprawnione do tego osoby, a zgodność okoliczności stwierdzonych w tych dokumentach z rzeczywistością nie była podważana przez żadną ze stron. Jako dowodom obiektywnym Sąd dał im wiarę. Materiały niejawne korelują z materiałami dowodowym w postaci wyjaśnień oskarżonego B. S. i zeznaniami K. M. (1) oraz funkcjonariuszy policji A. M. i M. Z. (1), którzy uczestniczyli w pościgu.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż oskarżonemu D. W. (1) można przypisać winę. Jest bowiem osobą dorosłą, znającą podstawowe normy jakie obowiązują w społeczeństwie. Miał również możliwość postąpienia zgodnie z regułami porządku prawnego, jednakże z tej możliwości nie skorzystał i popełnił przestępstwo. Okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu, prowadzą jednoznacznie do wniosku, iż nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, przez co brak było jakichkolwiek okoliczności świadczących o braku poczytalności. Nie stwierdzono także innych okoliczności mogących skutkować wyłączeniem zdolności oskarżonych do zawinienia.

Sąd uznał zatem oskarżonego D. W. (1) za winnego tego, że w okresie od połowy czerwca 2011 r. do maja 2012 r. w T., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w ten sposób, że w okresie od dnia 30 czerwca 2011 r. do dnia 16 marca 2012 r. siedmiokrotnie nabył od B. S. substancje psychotropowe w postaci mefedronu lub jego pochodnej 4-M., każdorazowo w ilości około 1 kilograma, łącznie około 7 kilogramów za cenę 12.000 złotych za kilogram, o wartości 84.000 złotych, w celu wprowadzenia ich do obrotu poprzez przekazanie lub zbycie innym ustalonym i nieustalonym osobom, przy czym w przypadku przesyłki substancji psychotropowej w postaci 4-M., nadanej w dniu 14 maja 2012 r. w ilości 1.058 grama brutto o wartości około 12.000 złotych, zamierzonego celu wprowadzenia do obrotu nie osiągnął, gdyż przesyłka została zatrzymana podczas kontroli celnej, to jest przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Przedmiotem czynności wykonawczej występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii są środki odurzające, substancje psychotropowe, słoma makowa.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie zdołano kategorycznie wykazać jakie konkretnie substancje psychotropowe (mefedron czy jego pochodną 4-MEC) w okresie zarzucanego aktem oskarżenia czynu stanowiły przedmiot obrotu. Faktem jest, iż każdorazowo był to mefedron lub jego pochodna 4-MEC, co wynika jednoznacznie z wyjaśnień oskarżonego B. S. i opinii z zakresu badan chemicznych. Wprawdzie w przysyłce z dnia 17 września 2012 r. w paczce oprócz niespełna kilograma substancji 4-MEC znajdowały się inne substancje, jednakże wcześniejsza zatrzymana w dniu 14 maja 2012 r. przesyłka zawierała już jedynie substancje 4-MEC o wadze około kilograma. Zresztą w wyjaśnieniach oskarżony B. S. wskazał, że każdorazowo zamawiał około kilograma mefedronu lub jego pochodnej i takie też substancje odbierał. Zapewne wywiązywanie się chińskiego dostawcy z zamówienia sprawiało, że oskarżony B. S. ponownie nabywał u niego mefedron i jego pochodną 4-MEC. Ustalenie konkretnie, które z tych dwóch substancji były w przesyłkach jest o tyle istotne, gdyż w różnych okresach substancje te zostały wpisane do załącznika nr 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, a przez to wcześniej ich obrót nie był sankcjonowany. Na mocy ustawy z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2010 Nr 143, poz. 962), która weszła w życie z dniem 25 sierpnia 2010 r. nastąpiła delegalizacja mefedronu. Z kolei ustawą z dnia 15 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 24 maja 2011 r.), która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2011 r., zdelegalizowano obrót pochodną mefedronu o nazwie 4-MEC (4-metylo-N-etylokatynon). Przy braku możliwości poszerzenia materiału dowodowego koniecznym stało się zastosowanie art. 5§2 k.p.k. i uznanie, że przed dniem 8 czerwca 2011 r. obrót ten mógł dotyczyć również substancji psychotropowej 4-MEC, co też nie podlegało karze. Stąd Sąd z opisu czynu przypisanego wyeliminował obrót substancjami psychotropowymi przed delegalizacją pochodnej mefedronu 4-MEC.

Mając powyższe na uwadze przy ustalaniu ilości mefedronu Sąd wziął pod uwagę ilości wskazane przez oskarżonego B. S. w powiązaniu z dowodami z dokumentów (wykaz przesyłek wraz ze wskazanymi tam ilościami wagowymi towaru), jak i zeznaniami S. H., dlatego też w przypisanym oskarżonym czynach, nastąpiła modyfikacja ilości zamówionego mefedronu i jego pochodnej 4-M. na korzyść oskarżonych. Nadto z uwagi na to, że w obecnym postępowaniu brak było możliwości ustalenia, które konkretnie przesyłki dotyczyły mefedrony, a które jego pochodnej 4-M., zasadnym stało się wyjaśnienia tych wątpliwości na korzyść oskarżonych i przyjęcie, że z pewnością poczynszy przesyłek zamówionych od dnia 10 czerwca 2011 r. znajdowały się w nich substancje psychotropowe określone w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, którymi obrót był już wówczas zabroniony pod groźbą kary. Oskarżeni świetnie zdawali sobie sprawę z delegalizacji tej substancji, stąd swoją działalność starali się tak zorganizować, aby uniemożliwić jej wykrycie. Deklaracje do przesyłek zawierały fałszywe informacje co do ich zawartości.

Dla realizacji znamienia uczestniczenia w obrocie nie jest konieczne wystąpienie skutku, sam fakt bowiem brania udziału w określonej transakcji, bez względu na to, czy doszła ona do skutku, realizuje tę formę sprawczą. Uczestnictwem w obrocie jest zachowanie każdego, kto ma odegrać nawet niewielką rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt II AKa 163/12).

Dla zaistnienia znamienia wprowadzenia do obrotu konieczne jest określenie skutku w postaci wprowadzenia do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowej lub słomy makowej. Jeżeli nie nastąpi wprowadzenie środków do obrotu, to sprawca odpowiada za usiłowanie dokonania przestępstwa. Niewątpliwie w niniejszej sprawie udowodniono, iż oskarżony D. W. (1) nie tylko finansował transakcje sprowadzenia mefedronu ale głównie zajmował się jego rozprowadzaniem, wprowadzaniem do obrotu.

Strona podmiotowa przestępstwa z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wyraża się tylko w umyślności, sprawca musi obejmować zamiarem również okoliczność wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych albo zamię uczestniczyć w obrocie. Bezspornie wszystkie te przesłanki, zachowaniem swoim oskarżony D. W. (1) spełnił.

Jednocześnie ustawa przewiduje typ kwalifikowany tego przestępstwa określony w ust. 3, który zachodzi w sytuacji, gdy przedmiotem czynu jest znaczna ilość narkotyków. W przedmiotowej sprawie, kierując się ugruntowanymi w orzecznictwie kryteriami Sąd mając na uwadze rodzaj narkotyku i ilość uznał, iż mamy do czynienia ze znaczną ilością narkotyku, która to wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007 r., sygn. akt III KK 257/06, Lex nr 323801).

Nabycie mefedronu przez D. W. (1), a następnie wprowadzanie go do obrotu poprzez ustalone i nieustalone osoby przewyższało każdorazowo wyraźnie dawkę aktywną. Nie ma też wątpliwości co do jego świadomości, iż uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych zważywszy na łączną ilość otrzymanego narkotyku.

Oskarżony D. W. (1) finansował transakcje związane z zamawianiem mefedronu i jego przywozem do kraju, a następnie po przekazaniu wprowadzał go do obrotu zbywając innym ustalonym i nieustalonym osobom. Oskarżony rozprowadzał substancje psychotropowe w różnych miejscach, w piwnicy, gdzie mieściła się jego siłownia, na klatce schodowej, pubach, dyskotekach i osiągał z tego tytułu korzyści majątkowe. Takie działanie uzasadnia przekonanie, że oskarżony posiadał z góry ustalony plan działania. Działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, co było uzależnione od zbycia poprzednio otrzymanych substancji psychotropowych. Znajduje to potwierdzenie w częstotliwości dostarczania przesyłek z mefedronem lub jego pochodną 4-M.. W judykaturze przyjmuje się bowiem, iż nawet kilkumiesięczne przedziały czasowe pomiędzy kolejnymi zachowaniami sprawcy czynu ciągłego mogą być w określonych okolicznościach traktowane jako krótkie odstępy czasu w rozumieniu art. 12 k.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., sygn. akt V KK 271/05). Za przyjętą konstrukcją czynu ciągłego przemawia częstotliwość i wielokrotność odbioru substancji psychotropowych, a ponadto przyjęte przez oskarżonego założenie, iż będzie dalej rozprowadzał mefedron w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wskazać należy, iż nawet mimo zatrzymania przesyłki z dnia 14 maja 2012 r., oskarżony już we wrześniu 2012 r. przekazał

oskarżonemu B. S. kolejne środki pieniężne, by ten zamówił kolejną dostawę, przy czym co należy podkreślić zachowanie to nie zostało objęte zarzutem, zaś z uwagi na kierunek środka odwoławczego nie mogło zostać przypisane obecnie oskarżonemu.

Oskarżony D. W. (1) jak wynika z zeznań świadków zawsze był gotowy sprzedać innym osobom mefedron. Każdorazowo osoba, która się do niego zwróciła w celu zakupu mefedronu otrzymywała zamówiony narkotyk i to w krótkim odstępie czasu. Oskarżony wykorzystywał, zatem każdą nadarzącą się sposobność, aby uzyskać stosowną korzyść majątkową i zajmował się tym procederem na stałe, a nie jedynie okazjonalnie. Ponad wszelką wątpliwość po stronie oskarżonego D. W. (1) zachodziła zatem umyślność działania. W konsekwencji każdorazowe udzielenie przez oskarżonego narkotyków było w przekonaniu Sądu efektem z góry powziętego zamiaru. Ponadto dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego nie jest konieczne, aby oskarżony w chwili rozpoczęcia działalności wiedział z góry, że w konkretnym dniu, w konkretnym miejscu wprowadzi do obrotu określoną ilość określonego rodzaju narkotyku, lecz konieczne jest, aby sprawca chciał popełnić czyn ciągły lub, przewidując możliwość popełnienia takiego czynu, na to się godził (tak: Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 16 grudnia 2004r., sygn. akt II AKa 223/04).

Wskazać należy, iż w przypadku przesyłki substancji psychotropowej w postaci 4-M., nadanej w dniu 14 maja 2012 r. w ilości 1.058 grama brutto o wartości około 12.000 złotych, zamierzonego celu wprowadzenia do obrotu nie osiągnął, gdyż przesyłka została zatrzymana podczas kontroli celnej. Konsekwencją całościowej oceny zachowań składających się na czyn ciągły powinno być to, że w przypadku gdy na ten czyn składają się zachowania, z których tylko część nie wyszła poza ramy stadium usiłowania, należy przyjmować, że jako całość został on popełniony w formie stadialnej dokonania, co czyni zbędnym powoływanie w jego kwalifikacji art. 13§1 k.k.

Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego i popełnieniu.

Wymierzając oskarżonemu D. W. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności oraz obowiązkową karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych Sąd miał na uwadze, czasokres, sposób i skutki przestępnego działania oskarżonego. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, z góry powziętym. Popełnione przez oskarżonego przestępstwo cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, w sposób rażący naruszało chronione prawem dobro, jakim jest ochrona społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z niekontrolowanego dostępu do substancji psychotropowych. Sąd baczyl by orzeczona kara uwzględniała zarówno stopień winy, jak i społeczną szkodliwość popełnionego przez niego czynu. Brak było przy tym jakichkolwiek okoliczności umniejszających stopień winy.

Orzeczona kara, której rozmiar odpowiada minimalnemu zagrożeniu za tego typu przestępstwo w żadnym wypadku nie stanowi wyrazu nadmiernej represyjności w stosunku do oskarżonego, jednocześnie, mając na uwadze kierunek zaskarżenia poprzedniego wyroku, nie może stanowić przejawu pobłażliwości.

Sąd na korzyść oskarżonego poczytał fakt, iż nie był on uprzednio karany. W przypadku jednak, gdy sprawca jest osobą młodą nie powinna stanowić ona istotnej okoliczności łagodzącej, jednak Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony pomimo, że wszedł w konflikt z prawem i dopuścił się czynu zabronionego, nie jest osobą na tyle zdemoralizowaną, by orzekać wobec niego karę surowszą.

Brak było przy tym okoliczności świadczących na jego niekorzyść.

Sąd wyraża przekonanie, że wymierzona oskarżonemu kara jest jedyną, która w jego przypadku jest w stanie spełnić wszystkie cele, tak w zakresie prewencji indywidualnej – zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego, jak i w ramach prewencji generalnej – cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie, w

odczuciu społecznym orzeczona kara nie będzie poczytana jako przejaw pobłażliwości wobec sprawcy tak poważnego przestępstwa.

Sąd obok kary pozbawienia wolności obligatoryjnie orzekł grzywnę, uznając, iż brak jest warunków z art. 58§2 k.k. Zasadnym było zatem kumulatywne orzeczenie kary pozbawienia wolności z grzywną odpowiednio surową, uwzględniającą również okoliczności stanowiące podstawę do wymierzenia kary pozbawienia wolności. W sytuacji gdy popełnione przestępstwo było związane z osiągnięciem korzyści majątkowej, kara grzywny winna zapobiec przekonaniu oskarżonego o bezkarności w zakresie sfery majątkowej, a także współkształtować taką represję, która odniesie skutek wychowawczy, wskazując na nieopłacalność przestępczego procederu, który w zamyśle miał przynosić duże korzyści majątkowe. Ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych Sąd wziął pod uwagę możliwości oskarżonego, który jest sobą młodą, zdolną do pracy i nie posiada nikogo na utrzymaniu, co sprawia, że posiada potencjalne możliwości zarobkowe.

Sąd jednak obecnie uznał, iż zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wskazać bowiem należy, iż od daty czynu upłynął już znaczny okres czasu i od tego momentu oskarżony nie naruszył już porządku prawnego. Oskarżony D. W. (1) posiada pozytywną opinię z miejsca zamieszkania, brak jest jakichkolwiek informacji wskazujących aby lekcewał on obowiązujący porządek prawny, czy też zasady współżycia społecznego. W ocenie Sądu orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres pięciu lat próby daje gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzy atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego i sprawi, że oskarżony już więcej nie naruszy porządku prawnego. Aby umożliwić kontrolę nad zachowaniem oskarżonego Sąd oddał go pod dozór kuratora sądowego, przez co możliwe będzie ewentualne zweryfikowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej. Kurator na bieżąco będzie monitorował przebieg resocjalizacji w warunkach wolnościowych i motywował oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego.

Mając na uwadze, że niemal z każdego popełnionego przestępstwa w ramach czynu ciągłego oskarżony D. W. (1) odnosił korzyść majątkową, zasadnym było orzeczenie środka karnego w postaci przepadku jej równowartości, aby pozbawić oskarżonego korzyści majątkowej osiąganey z popełnionych przestępstw, tym bardziej, iż to właśnie możliwości osiągnięcia łatwego i dużego zysku, stanowiły motywy, którymi oskarżony kierował się popełniając przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomani.

Przez korzyść majątkową należy rozumieć każde przysporzenie majątku albo uniknięcie strat lub obciążeń majątku (zob. uchwałę pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1980 r., sygn. akt VII KZP 41/78, OSNKW 1980, nr 3, poz. 24). Jest to więc pojęcie, które należy interpretować szeroko. Obejmuje ono z pewnością środki finansowe jakie uzyskał oskarżony z popełnienia tych przestępstw wliczając w to wartość narkotyków, w posiadanie których wchodził i które wprowadzał do obrotu.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem wyrażonym w publikowanej judykaturze Sądu Apelacyjnego w Katowicach przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w rozumieniu art. 45§1 k.k., nie należy utożsamiać jedynie z osiągniętym zyskiem, stanowiącym kwoty uzyskane ze sprzedaży narkotyków pomniejszone o swoiście pojmowane koszty uzyskania takiego przychodu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2009 r., sygn. akt II AKa 294/08). Owa korzyść to zatem pełny przychód sprawcy i jeżeli dealer narkotyków sprzeda je zanim zostaną u niego zatrzymane, to należy orzec przepadek uzyskanej ceny, bez pomniejszania jej o wydatki, chociażby legalnego pochodzenia. Z kolei w przypadku innych osób uczestniczących w obrocie, które jedynie otrzymują wynagrodzenie za czynności z tym związane, które nie finansują zakupu narkotyków i przez to nie uczestniczą w podziale zysków, taką korzyścią majątkową będzie jedynie to wynagrodzenie.

Wyliczenia poszczególnych korzyści majątkowych w niniejszej sprawie opierało się o to czy oskarżeni uczestniczyli w finansowaniu zakupu narkotyków, jeżeli tak, to korzyść w takim wypadku stanowiła cena jaką następnie uzyskiwali za ich sprzedaż, zaś w wypadku braku możliwości szczegółowych ustaleń w tym zakresie, korzyść odpowiadała wartości

narkotyków za jaką je nabyli. Z kolei w sytuacji gdy oskarżony uzyskuje jedynie prowizje ze sprzedaży narkotyków, czy też wynagrodzenie za przemyt to wówczas te kwoty stanowiły korzyść majątkową podlegającą przypadkowi.

Przy wyliczeniu kwoty przypadku korzyści majątkowej co do oskarżonego D. W. (1), Sąd wziął pod uwagę ilość substancji psychotropowych – 7 kg oraz cenę za jaką je oskarżony nabywał, mianowicie 12.000 złotych za kilogram. Z tejże racji na podstawie art. 45§1 k.k. Sąd orzekł w pkt 8 sentencji wyroku wypadek korzyści majątkowej w kwocie 84.000 złotych.

Wskazać przy tym należy, iż partia substancji psychotropowej 4-M. z dnia 14 maja 2012 r. została zatrzymana podczas kontroli celnej, stąd oskarżony D. W. (1) nie uzyskał z tego tytułu żadnej korzyści majątkowej, a jedynie stracił środki pieniężne, które wcześniej zainwestował w jej zakup.

Na mocy art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu D. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 marca 2013 r. (k. 617) do dnia 22 marca 2013 r. (k. 640-642) na poczet orzeczonej kary grzywny, uznając za wykonane 30 stawek dziennych grzywny.

Na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł wypadek substancji psychotropowej zapisanej pod numerem 19/13 księgi przechowywanych przedmiotów pod pozycją nr 4 (DRZ 236/13) znajdującą się w Magazynie Narkotykowym Komendy Wojewódzkiej Policji w K. i orzekł jej zniszczenie przez Komendę Wojewódzką Policji w K.. Stosując powołany przepis Sąd miał na uwadze, że posiadanie środków odurzających i substancji psychotropowych, które łączy się poprzez bliskość czasową i więź sytuacyjną z przestępstwami określonymi w art. 53, 55, 56 i 59 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, nie podlega odrębnemu ukaraniu. W takiej bowiem sytuacji pomiędzy wskazanymi wyżej przestępstwami, a czynem określonym w art. 62 ustawy zachodzi pozorny (pomijalny) zbieg przestępstw i posiadanie narkotyków winno być traktowane jako zachowanie współukarane w stosunku do wyżej wymienionych przestępstw głównych, co daje podstawę do zastosowania art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego D. W. (1) od ponoszenia kosztów sądowych Sąd na zasadzie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.543,23 zł (tysiąc pięćset czterdzieści trzy złote i dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu wydatków i opłatę w kwocie 500 zł (pięćset złotych).